

[Socialministeren.]

nene gør et stort og omhyggeligt arbejde på dette vanskelige område. De mødes på den ene side med kritik af, at de i for høj grad blander sig i børnenes og familiernes forhold, og på den anden side kritiseres de for at komme for sent med foranstaltninger. Børne- og ungdomsværnenes opgave må være på grundlag af en omhyggelig undersøgelse af børnenes og familiens forhold at træde til, når hensynet til barnets velfærd kræver det, og de regler, der gælder for børne- og ungdomsværnene, har netop det klare sigte at yde børn og unge den størst mulige beskyttelse.

Jeg kan nævne nogle tal med hensyn til anbringelser: i 1973-74 blev der anbragt 8.514 børn og unge uden for hjemmet. De 8.034 anbringelser var frivillige og kun de 480 på tvangsmæssigt grundlag.

I øvrigt har jeg, som jeg har redegjort for i folketingets socialudvalg, nedsat et udvalg af sagkyndige, der skal foretage en gennemgang af de regler, der gælder for børne- og ungdomsværnenes virksomhed på dette område, og på grundlag deraf vil jeg overveje nødvendige ændringer.

Når resultatet af disse overvejelser foreligger, vil jeg omgående tage stilling til, om reglerne skal udbygges eller ej.

Bay (FP):

Jeg takker ministeren for oplysningerne og forstår, at det ikke er muligt lige på stående fod at gribe ind. Jeg er glad for og næsten tryk ved bevidstheden om, at spørgsmålet har socialministerens bevågenhed, men en lille smule utryk ved tanken om, at der er ting, ministeren ikke kan gribe ind over for. Jeg er af den opfattelse, at vel må børn ikke lide hverken åndelig eller psykisk vold derhjemme, men en tvangstjernelse af børn kan betyde en meget stærk psykisk belastning for børnene, en åndelig vold i langt, langt stærkere grad, end de fleste forældre nogen sinde vil kunne nå at udvirke. Og hvis ikke man med cirkulærer el. lign. kan sætte en stopper for denne form, må jeg spørge ministeren, om ministeren i så fald agter at søge loven ændret.

Socialministeren (Eva Gredal):

Som jeg sagde før, er vi i gang med en række overvejelser og undersøgelser i social-

ministeriet, og når jeg har set disse, vil jeg tage stilling til, om loven trænger til ændringer, men det er jo ikke ret længe siden, folketinget vedtog en lovgivning gående ud på, at børnenes forældre kunne anke til ankestyrelsen og videre til landsretten. Det står i bistandsloven.

Men jeg må altså afvente resultatet af undersøgelserne og se, hvad jeg så agter at foretage mig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Arentoft (FP)** til udenrigsministeren:

„Hvorledes begrunder udenrigsministeren, at regeringen har opgivet at indkræve danske virksomheders tilgodehavender i Chile på ca. 15-16 mill. kr., for hvilke der er ydet statsgaranti?“

(Spm. nr. 68).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet rejses på grundlag af udenrigsministerens udtalelse ved et møde i sidste uge, der refereres i Børsen mandag den 7. april 1975. Såfremt de 15-16 mill. kr. ikke betales ad normale kanaler, vil den danske statsgaranti træde i kraft og dermed belaste danske skatteydere.

Det er mig bekendt, at hr. Schlüter agter at rejse spørgsmålet i det udenrigspolitiske nævn (nævnt i Børsen den 8. april 1975), men af hensyn til spørgsmålets interesse for offentligheden har jeg valgt at rejse det i folketingssalen.

Arentoft (FP):

Mit spørgsmål til udenrigsministeren er foranlediget af en artikel, der stod i Børsen for mandag den 7. april, og jeg vil gerne have lov at citere det første stykke:

„Regeringen har opgivet at få de 15-16 mill. kr., Chile skylder Danmark. Begrundelsen er, at regeringen ikke vil forhandle med Chilejuntaen. Udenrigsminister K. B. Andersen har på et møde i sin valgkreds sagt, at betalingen for denne politik bliver, at Danmark ikke får de 15 mill. kr. Samtidig skabes der usikkerhed om andre 20 mill. kr., som Chile tidligere har fået en betalingsordning for.“

Med hensyn til de 15-16 mill. kr. er der tale om penge, som danske erhvervsvirksomheder har til gode, og for hvilke staten